

skullet høre på, at vi ikke nedbragte gælden, på trods af at det er os, der betaler de regninger, som fru Marianne Jøved efterlod, plus at vi har betalt vores egne regninger, finansieret skattelettelser og skattestop og i øvrigt nedbringer gælden. Der har aldrig nogen sinde i danmarkshistorien været tale om en gældsnedbringelse som den, vi oplever nu; det er simpelt hen rekord.

Så er der spørgsmålet om det der med at bombe niveauerne tilbage, og hvor vi egentlig er henne. Jeg forstår ikke, at dette, at man bruger flere penge på et område, betyder, at man skærer ned. Jeg forstår altså ikke den retorik, at når man bruger flere penge på et område, så forringer man områdets vilkår. Vi bruger 5,5 mia. kr. mere til sundhed i faste priser i niveauforskydning. Der anvendes altså 5,5 mia. kr. mere om året i faste priser i forhold til den regering, som Enhedslisten og SF støttede, 90.000 flere operationer om året er vi oppe på – 90.000! Og så taler man her om, at der er en ringere offentlig service! 90.000 flere får en behandling, de ellers ikke ville have fået.

Det er det samme med uddannelserne. Der bliver man ved at køre på med, at vi beskærer uddannelserne. Nej, går man ind og ser på tallene, kan man se, at vi bruger 4,4 mia. kr. mere til uddannelse om året i faste priser, end man gjorde i 2001.

Vi har lidt af den samme debat omkring det, der jo har optaget sindene: de, der især har det svært. Der har ikke været nogen regering, der har brugt flere penge på at løse de problemer, som folk, der har det svært, har, totalt set, aldrig nogen sinde. Der må man altså forholde sig til, at det altså ikke er alt, der bare løses via penge.

Det næste er så måske: Hvordan bruger man pengene? Hvad er det, man får ud af pengene? Hvad er det, der er kvaliteten? Hvad er det, vi gør forkert? Hvad kunne vi gøre bedre? Og det er jo for så vidt udfordringen: Hvad er det, man kan gøre bedre, siden det ikke bare er pengene, der er afgørende, men det i virkeligheden er måden, vi bruger pengene på, der ikke resulterer i det, vi måske alle sammen godt kunne ønske. Det kunne der sådan set sikkert holdes store taler om, det skal jeg afstå fra, for det er jo en del af en proces, der egentlig er i gang i alt det, som regeringen har sat i værk.

Jeg skal heller ikke bruge tid på at nævne alle de områder, hvor vi satser over tid og har gjort det bedre, for der er faktisk ikke nogen, der egentlig er undtaget i det at forsøge at løfte de samlede niveauer.

Derfor vil jeg hellere skue lidt ind i fremtiden, og så vil jeg lige sige, at jeg i virkeligheden synes, det var en god tale, hr. Henrik Sass Larsen holdt, for jeg synes ikke, den var så skadelig for projektet, vi står over for, og jeg synes faktisk, det var en venlig tale, helt oprigtigt sagt. Jeg synes i virkeligheden, det var et tegn på, at Socialdemokratiet egentlig har et ønske om at søge et flertal for, at vi bærer noget frem, altså, når vi taler om den måde, vi indretter vores velfærds-samfund på, det, der bærer frem over kommende generationer, en invitation til, at man her kunne gøre det i en bred forståelse. Sådan opfattede jeg det, og det vil jeg også godt kvittere for, for det synes jeg er klogt.

Kl. 15.35

I øvrigt er det jo ikke sådan, at Socialdemokratiet siger et og gør noget andet, for det, der er tale om, er jo alene, at nu mener man bare noget andet end det, man mente tidligere, og det er jo fair nok, når man siger, at nu er der plads til en vækst på næsten 2 pct., hvor man selv havde en plan, der sagde 0,5. Det er egentlig fair nok, for det er sådan en ændret opfattelse, og det skal der være plads til. Det er jo noget andet end at sige et, om man så må sige, og så ville gøre noget andet på samme tidspunkt.

Så vil bare sige, at jeg godt vil kvittere for det, der blev sagt af hr. Henrik Sass Larsen, også den erkendelse, når man går ned i tallene, af, at det, der egentlig trækker i det her, er: Hvordan sikrer vi, at folk, der er raske længere, i virkeligheden også bruger en større del af deres raske tid på arbejdsmarkedet, altså til at sikre eget underhold og være med til at bære det frem?

Alt er i elementet, for hvis man går ned og læser – nu er det sikkert ikke alle, der har læst alle siderne, men noget har også været udgivet før – så vil man se, at det, der i virkeligheden trækker noget igennem det, som Velfærdskommissionen lægger frem, jo egentlig ikke er skatteændringer, det er ikke det, der trækker, det er i virkeligheden de ændrede vilkår på arbejdsmarkedet, altså, hvordan kan vi egentlig få folk til at blive længere på arbejdsmarkedet? Det er det, der trækker hele vejen igennem, og ud over det med at blive længere på arbejdsmarkedet er det også: Hvordan får vi folk ind på arbejdsmarkedet, hvordan får vi indvandrergupper ind på arbejdsmarkedet, hvordan håndterer vi uddannelsen for unge, hvordan sikrer vi, at de, der er på arbejdsmarkedet, kan få det, der hedder livslang læring, altså hvordan sikrer vi kompetencen, så vi fastholder et fleksibelt arbejdsmarked?